

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑΣ

ΟΙ ΣΥΡΜΟΙ ΕΠΙ ΟΘΩΝΟΣ

[Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία εἰσάγουσα τοὺς συρμούς. — Λευκὰ φορέματα καὶ λευκὰ ὑποδήματα. — Πρώτη ἐμφάνισις τοῦ Ἀμπέρ. — Περιλαίμια Μαρίας Στουάρτ. — Αἱ δαντέλλαι τῆς Κύπρου. — Τὰ Σκωτσέζικα. — Μελιτζανιά καὶ κρεμμυδιά. — Οἱ πρόδρομοι τοῦ κρινολίνου.]

Ἡ ἀρκετὰ ἀνεξερεύνητος ἀκόμη κοινωνικὴ ἱστορία τῆς πρώτης δυναστείας παρουσιάζει εἰς τὸν μελετητὴν σημεῖα μεγάλου ἐνδιαφέροντος, στενώτατα συνδεόμενα πρὸς τὴν ὅλην ἐξέλιξιν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πνευμάτων κατὰ τοὺς ταραχώδεις καὶ πολυκυμάντους ἐκείνους χρόνους. Καὶ ἐν ἀπὸ τὰ σημεῖα αὐτὰ εἶναι καὶ ἡ ἐξέλιξις τῶν συρμῶν, ἀποτελέσασα μικρὰν κοινωνικὴν ἐπανάστασιν εἰς τὰ ἦθη καὶ τὰς συνηθείας λαοῦ, ὃ ὁποῖος ἔφερεν ἀκόμη νωπὰ τὰ ἴχνη τοῦ ζυγοῦ εἰς τὸν λαιμὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς βασιλίσης εἰς τὰς Ἀθήνας φυσικὸν ἦτο ἡ βασίλισσα νὰ τεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀναμορφωτικῆς κινήσεως εἰς τὸν συρμὸν τῶν γυναικείων φορεμάτων. Ἐσφαλμένη θεωρία εἶναι ὅτι ἡ βασίλισσα Ἀμαλία ἐφόρει πάντοτε τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα. Ἡ Ἀμαλία εὔρεε τοὺς Ἀθηναίους εἰς τὴν μεταβατικὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν τ' ἀπροσδιόριστα φορέματα τῆς δουλείας ἤρχισαν νὰ ὑποχωροῦν εἰς τὸν συρμὸν, ὃ ὁποῖος ἤρχετο ἀπὸ τὰ Παρίσια. Καὶ ἡ βασίλισσα ἐφόρεσε φορέματα, τὰ ὁποῖα τῆς ἤρχοντο κατ' εὐθειαν ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν, ἐπιφυλάξασα τὸ ἐθνικὸν ἔνδυμα διὰ τὰς ἐορτάς, τὰ ἐπίσημα γέυματα καὶ τοὺς περιπάτους, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον κάποτε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα.

Εἰς τὸ χρονικόν, τὸ ὁποῖον ἔγραψε ἀνωνύμως κυρία τῆς αὐλῆς καὶ ἐξεδόθη γερμανιστί, εὗρισκομεν ἐνδιαφερούσας τινὰς σημειώσεις περὶ τοῦ κρατοῦντος συρμοῦ κατὰ τὸ 1837. Ὁ Ἀνακτορικὸς χορὸς τῆς 22 Φεβρουαρίου 1837, παρουσίασε τὰς πρώτας τάσεις τῶν νεαρῶν Ἀτιθίδων πρὸς τὴν χειραφέτησιν ἀπὸ τοῦ ἀπροσδιο-

ρίστου και ἀκαλαισθήτου φορέματος τῆς προηγουμένης ἐποχῆς. Ἡ ἀνώνυμος χρονογράφος σημειώνει ὅτι εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἐνεφανίσθησαν κυρίαί φέρουσαι παντὸς εἶδους φορέματα, ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὅποια περιελάμβανεν εἰς τὰ σχέδιά της ἢ τότε ἐκδιδομένη εἰς τὰ Παρίσια «Ἐφημερίς τῶν γυναικείων συρμῶν» μέχρι τοῦ κλασικοῦ ἐνδύματος τῶν γυναικῶν τῆς Ὑδρας.

Εἰς τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐδόθη τὴν 2 Ἰουνίου ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ βασιλέως, ἡ βασίλισσα ἔφερε λευκὸν φόρεμα μεταξὺ τὸν και μανδύαν χρώματος ρόδου μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς. Τὸ λευκὸν φόρεμα τῆς βασιλίσσης ὑπῆρξεν ἀμέσως τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησεν ἢ ἀνωτέρα Ἀθηναϊκὴ ἀριστοκρατία. Αἱ Φαναριώτισσαι κυρίως ἐμιμήθησαν τὴν βασίλισσαν καὶ εἰς τὸν χορὸν, ὁ ὁποῖος ἐδόθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν πρὸς τιμὴν τῶν ἀναχωρούντων ἀξιωματικῶν τῆς «Πόρτλανδ», ὅλοι σχεδὸν αἱ κυρίαί ἐφοροῦσαν λευκά, μὲ ἀργυρᾶς παρυφὰς. Τὰ λευκά εἶχον ἐπικρατήση καὶ εἰς τοὺς προηγουμένους χοροὺς τῆς κομήσεως Ἀρμανσπεργ. Ἡ κόμησα, μολονότι δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν πρώτην νεανικὴν ἡλικίαν, παρουσιάζετο πάντοτε φέρουσα λευκά, εἰς ἓνα δὲ χορὸν της δοθέντα εἰς τὸ ἔναντι τοῦ σημερινοῦ Ὁρδείου μέγαρον τοῦ κόμητος Ἀρμανσπεργ, ἐντύπωσιν ἔκαμε τὸ φόρεμα τῆς κομήσεως, κατάφορτον ἀπὸ ἀργυρᾶς πλατείας ταινίας.

Ἐπὶ ἓν ἔτος αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηνῶν ἔδειξαν ἐξαιρετικὴν προτίμησιν εἰς τὰ λευκά ὄχι μόνον διὰ τοὺς χοροὺς καὶ τὰς ἐσπερίδας ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς περιπάτους. Ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὸν Γάλλον περιηγητὴν Μπρενιὲ ἡ ἐμφάνισις κυριῶν εἰς τοὺς δρόμους μὲ λευκά ὑποδήματα, καὶ εἰς τὰς ἑξ Ἀθηνῶν ἐπιστολάς του ὑπάρχει ἡ ἀπορία «πῶς αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηνῶν φοροῦν λευκά ὑποδήματα εἰς τοὺς δρόμους, τὰ ὅποια ἔπειτα ἀπὸ τὸν πρῶτον περίπατον παρουσιάζουν ὄψιν ἀξιοθρήνητον».

Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1838 τὰ λευκά ὑποχωροῦν εἰς τὰ στακτιά. Ἡ βασίλισσα ἔφερον ἐντὸς μεγάλων κιβωτίων ἡμίσειαν δωδεκάδα φορεμάτων ἐτοιμῶν ἀπὸ τὰ Παρίσια. Εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσιν ἐπανήρχετο ἕξαφνα ὁ συρμὸς Ἀμπιρ· ἡ βασίλισσα τὸν ἠκολούθησε καὶ αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηνῶν ἐμφανίζονται παντοῦ μὲ τὸ φόρεμα, τὸ ὁποῖον ἐδόξασε τὸ ὑπέροχον σῶμα τῆς εὐτυχοῦς Ἰωσηφίνης.

Ἄλλ' ἡ βασίλισσα δὲν ἔμεινε πιστὴ εἰς τὸ χροῶμα. Κατὰ τὸ 1840 ὄμιλος Γερμανῶν περιηγητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἀνήκοντες εἰς τὴν ἀνωτάτην γερμανικὴν ἀριστοκρατίαν, ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ αἱ κυρίαί ἐζήτησαν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὴν βασίλισσαν. Ἡ παρουσίασις δὲν ἔλαβεν ἐπίσημον χαρακτῆρα, ἀλλ' αἱ παρουσιασθεῖσαι ἔφερον ὅλοι τὰ ἴδια στακτιά φορέματα καὶ μία ἐφημερίς τῆς ἐποχῆς εἰρωνευομένη γράφει ὅτι «αἱ ξέναί κυρίαί παρεῖχον τὸ θέαμα οἰκοτροφείου θηλέων».

Εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ στακτιά εἶχαν λησμονηθῆ πλέον καὶ αἱ κυρίαί ἐπεδείκνυν τὴν τῶρα φανεράν προτίμησιν πρὸς τὰ πράσινα

καὶ πρὸς τὰ μεγάλα περιλαίμια συρμοῦ Μαρίας Στούαρτ. Κατὰ τὸ 1840 ἀναφέρεται καὶ παράδειγμα κυρίας, ἣτις ἔβαψε ξανθὰ τὰ μαλλιά της. Ἦτο ἡ ἐξ Ἀγγλίας ἐλθοῦσα κυρία Ἄρτεμις Βρανᾶ, Μικρασιάτου ἐμπόρου ἐγκατεστημένου πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡ ὑποδοχὴ ὅμως, ἣτις ἔγινεν εἰς τὸν νεωτερισμόν, ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἡ κυρία ἄφησε τὰ μαλλιά της νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὸ φυσικόν των χρῶμα.

Κατὰ τὴν αὐτὴν περίου ἐποχὴν ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των εἰς τὰς Ἀθήνας αἱ πρῶται δαντέλλαι τῆς Κύπρου. Κυρία κυρία ἐγκατασταθεῖσα εἰς τὰς Ἀθήνας προσέφερεν εἰς τὴν βασιλίссαν ἐκλεκτότατα καὶ ἀφθονώτατα προϊόντα τῆς ὠραίας αὐτῆς βιομηχανίας. Ἡ βασιλίссα ἐπανειλημμένως ἐνεφανίσθη φέρουσα φορέματα κατάφορτα ἀπὸ Κυπριακὰς δαντέλλας καὶ κυρίαί τινες ἔσπευσαν νὰ προβοῦν εἰς παραγγελίας.

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον πλημμυρίση τὰς Ἀθήνας εὐθηνότεραι καὶ πολὺ ἐπιδεικτικώτεραι αἱ δαντέλλαι τῆς Γαλλίας καὶ μάλιστα τῆς Γρενόβλης. Ἀπέναντι αὐτῶν τὰ ἀληθινὰ καλλιτεχνήματα τῆς Κύπρου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποστοῦν ἐπιτυχῶς σύγκρισιν, καὶ τὸ πρῶτον Ἀθηναϊκὸν κατάστημα νεωτερισμῶν ὀλίγον ἄνωθεν τῆς «Ὠραίας Ἑλλάδος» τοῦ Μαλτέζου Παύλου Μιάνι ἐξηκολούθει νὰ κάμνη χρυσᾶς ἐργασίας.

Καὶ ἤδη οἱ συρμοὶ ἐτρέποντο πρὸς τὰ πολύχρωμα φορέματα. Τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1845 εἰσήλασαν τὰ «Σκωτσέζικα». Ὅλαι αἱ κυρίαί καὶ αἱ νεάνιδες ἔσπευσαν νὰ προμηθευθοῦν, καὶ ἡ πλατεῖα τοῦ Πολυγώνου κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μουσικῆς παρουσίαζε περιεργότατον χρωματικὸν πίνακα, μὲ τὰ πολύχρωμα φορέματα τῶν κυριῶν, τὰς ἐπιδεικτικὰς στολὰς τοῦ στρατοῦ, καὶ τὰ Ἑλληνικὰ τῶν ὀπλαρχηγῶν καὶ τῶν παλληκαριῶν των.

Τὸ φθινόπωρον τοῦ ἰδίου ἔτους αἱ κόραι τοῦ στρατηγοῦ Καραϊσκάκη εἰσήγον τὰ κυανᾶ φορέματα μὲ λευκὰ περιλαίμια, λευκὰς ζώνας καὶ λευκὴν παρυφὴν εἰς τὸ κάτω τῆς ἐσθῆτος. Τὰ φορέματα γίνονται πολύπτυχα τώρα καὶ τὰ μανίκια κλίνουν φουσκωτὰ πρὸς τὰ κάτω καμπυλούμενα εἰς τοὺς ὤμους.

Τὸ ἔνδυμα αὐτὸ ὑπῆρξε πραγματικῶς χαριτωμένον καὶ ἐγενικεύθη ταχύτατα. Ἴσως αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ μόνη περίστασις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀμαλία ἠκολούθησε καὶ δὲν προσηγήθη. Τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἑορτὴν, ἣτις ἐδόθη εἰς τὰ Ἀνάκτορα πρὸς τιμὴν τοῦ Γάλλου ναυάρχου τοῦ τότε καταπλεύσαντος εἰς τὸ Φάληρον Γαλλικοῦ στόλου, ἡ βασιλίссα παρουσιάσθη μὲ τὸ λευκοκύανον φόρεμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὅμως τὰ ἀπλᾶ λευκὰ τῶν ἄλλων κυριῶν εἶχεν ἀντικαταστήσῃ ἡ Ἀμαλία δι' ἀργύρου.

Ὀλίγον ἀργότερα ἡ βασιλίссα ἀνακαλύπτεται κατερχομένη εἰς τὸ Π. Φάληρον περὶ τὰ ἐξημερώματα διὰ νὰ κάμνη τὸ λουτρόν της εἰς μικρὰν μπανιέραν ἐπίτηδες στηθεῖσαν ἀκριβῶς ὅπου

σήμερον ἢ ἔπαυλις Ρωμάνου. Ἡ βασίλισσα κατὰ τὰς πρωϊνάς αὐτῆς ἐκδρομὰς ἔφερεν κάτωθεν τοῦ ἀνδρικοῦ καπέλλου τῆς ἱππασίας τὸ γερμανικὸν μαντῆλι, τὸ ὁποῖον ἐφόρει ἡ βαρὼνη Πλούσκωφ.

Καὶ τὸ μαντῆλι αὐτὸ γίνεται ἀπόπειρα νὰ εἰσαχθῆ καὶ νὰ καθιερωθῆ. Ἄλλ' ἡ ἀπόπειρα ἀπέτυχεν ἀμέσως. Πράγματι δὲ ἦτο τόσον ἀκαλαίσθητον τὸ κάλυμμα αὐτὸ καὶ προσηρμόζετο τόσον ἄσχημα εἰς τὰς ἀνοικτὰς Ἑλληνικὰς φυσιογνωμίας καὶ τὰ στρογγυλὰ πρόσωπα, ὥστε ἐλάχισται ἦσαν αἱ κυρίαί, αἱ ὁποῖαι τὸ ἐδέχθησαν· ἀλλὰ καὶ αὐταὶ ἔσπευσαν νὰ τὸ παραιτήσουν ἀμέσως. Ἡ βαρὼνις Πλούσκωφ ἔμεινε μόνη.

Ἐπέζησαν ὁμως τῆς γερμανικῆς μπόλιας ἐπὶ πολὺ αἱ λευκαὶ ὑψηλαὶ περιχειρίδες μὲ τρυπητὸν κέντημα, διπλώνουσαι τὴν ἄκρην τοῦ μανικίου, ἐπίσης δὲ καὶ διὰ τὰς ἡλικιωμένας πρὸ πάντων κυρίας τὸ λευκὸν σάλι, ἐλαφρὸν καὶ τρυπητὸν καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον, λησμονηθὲν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἦτο τοῦ συρμοῦ τότε εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ταυτοχρόνως ἐσυνειθίζοντο πολὺ καὶ τὰ κοσμήματα, ἄφθονα, βαρῦτιμα καὶ ἐπιδεικτικά. Αἱ κυρίαί τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας ἔφερον ὄλαι διαδήματα εἰς τὴν κεφαλὴν μὲ ἀδάμαντας καὶ κατὰ τὸ 1854 ἐθεάθη καὶ τὸ πρῶτον βραχιόλιον μὲ ὠρολόγιον εἰς τὸ μέσον.

Εἰς ἐπιστολὴν κυρίας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εὐρίσκομεν τὴν πληροφορίαν ὅτι μία πλουσιωτάτη Ἀμερικανίς, διελθοῦσα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1854, ἔφερε καλτσοδέτας μὲ καρφίτσαν ἀδαμαντίνην. Ἡ καλτσοδέτα ἐπεδείχθη ἐπιτηδείως εἰς τὰς φίλας τῆς Ἀμερικανίδος, ἀλλ' εἶναι ζήτημα ἂν μία Ἀθηναία κυρία εἶχε τότε τόσους ἀδάμαντας, ὥστε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτοὺς εἰς τὴν καλτσοδέταν τῆς.

Τέλος ἀπὸ τοῦ ἔτους 1855, ἐμφανίζονται μὲ κυριαρχικὰς διαθέσεις τὰ μεταξωτὰ «χρώματος μελιτζανὶ καὶ κρεμμυδί», τὰ ὁποῖα φεῦ! ἀνακαλύπτομεν κάπου-κάπου σωζόμενα ἀκόμη. Ἡ βασίλισσα Ἀμαλία, τῆς ὁποίας ἡ καλαισθησία εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν χρωμάτων εἶναι ἀναμφισβήτητος, οὔτε προηγῆθη οὔτε ἠκολούθησε τὸν συρμὸν αὐτόν. Ἀλλὰ αἱ κυρίαί τῶν Ἀθηναίων, ὑπεχώρουν καὶ αὐταὶ εἰς τ' ἀντιδυναστικά αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα ἀνεπτύσσοντο γύρω των καὶ δὲν ἐπερίμενον πλέον τὸ σύνθημα τοῦ συρμοῦ ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα.

Καὶ τὰ μελιτζανιὰ καὶ τ' ἀκόμη ἀποκρουστικώτερα χρώματος κρεμμυδίου φορέματα, ἐπέδραμον εἰς τὰς Ἀθήνας, τὰς κατέκτησαν καὶ ἠπλώθησαν εἰς τὰς Ἐπαρχίας. Κατὰ τὸν χορὸν τοῦ 1856 αἱ περισσότεραι κυρίαί ἐφόρουν τὰ ἀποτρόπαια αὐτὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα καθίστα ἀκόμη ἀποκρουστικώτερα ὁ ἐπικρατῶν συρμὸς τῆς κοπῆς.

Διότι τὸ κρινολῖνον προανηγγέλλετο ἤδη. Τὸ περικόρμιον τότε ἦτο στενόν, κοντόν, σφίγγον τὸν κορμὸν, πνίγον τὸν λαιμόν, μὴ

ἀφῖνον καμμίαν ἐλευθερίαν εἰς τὰς κινήσεις καὶ διὰ τῆς κυρτώσεως ἐλαττώων ἐπαισθητῶς τὸ πλάτος τῶν ὤμων. Ἡ ὀσφύς ἀνέβαινε ὑψηλὰ καὶ ἔπειτα ἀπὸ τοῦ σημείου αὐτοῦ ἤρχιζαν νὰ γίνονται ὅλα πλατύτερα, μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς φούστας, τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο ἀκόμη κρινολίνον, ἀλλ' ἦτο ὠρισμένως ὁ πρόδρομος τοῦ κρινολίνου.

Μὲ αὐτὸν τὸν τελευταῖον συρμὸν ποικιλλόμενον ὀλίγον κατὰ τὰς διαφόρους περιστάσεις, ἀλλ' ἀντιστάντα ἐπὶ πολὺ εἰς πᾶσαν ἐπιδρομὴν καὶ εἰς πάντα ἄλλον νεωτερισμὸν, ἔληξεν ἡ περίοδος αὕτη τῶν συρμῶν τῆς πρώτης δυναστείας.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Η Κ^Α ΝΙΝΑ ΦΩΚΑ

Ἡ γνωστὴ, ἡ μοναδική μας καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος, ἡ πλέον διαπρεπὴς ἑλληνὶς ἀοιδὸς μὲ τὸ σπάνιον τῆς φωνῆς μέταλλον καὶ τὴν βαθεῖαν ἐγκράτειαν τῆς μουσικῆς τέχνης. Ἀρτίως, μεθοδικῆς καὶ συστηματικῆς μορφώσεως, ἣτις προϋποθέτει μακροὺς μόχθους καὶ ἐνδελεχεῖς μελέτας. Ἡ φωνή της, κατὰ τὴν κρίσιν τῶν εἰδημόνων, κυμαίνεται μεταξὺ soprano leggera καὶ soprano lyrica, μὲ ζηλευτὰς note piechettate καὶ filate, ἀποτελοῦσας τὴν ἰδιαιτέραν χαρακτηριστικὴν τῆς δύναμιν μὲ ἀξιοθαύμαστον ἀκρίθειαν d'indopazione, μὲ μίαν ἀόριστον ἑλληνικὴν χάριν εἰς τὴν προσφδίαν της καὶ μὲ κάποιαν γλυκεῖαν χαλαρό-

τητα εἰς τοὺς χαμηλοὺς φθόγγους. Ἀπὸ δύο περίπου ἐτῶν, φεύγουσα ἐκ Βάρνης τὴν βουλγαρικὴν θηριωδίαν, ἐγκατέστη ἐν Ἀθήναις προσληφθεῖσα εἰς τὸ Ῥαδειὸν τῆς κ. Λότνερ πολὺτιμος συνεργᾶτις εἰς τὴν διδασκαλίαν τῆς φωνητικῆς μουσικῆς. Ἐμπνέεται ἀπὸ ἀληθινὸν ζῆλον πρὸς τὴν τέχνην καὶ τὸ ἰδανικόν της εἶνε νὰ συντελέσῃ εἰς θεμελίωσιν μιᾶς σοβαρᾶς Ὡδικῆς Σχολῆς, ὅπου μαζὶ μὲ τὴν μουσικὴν καὶ σκηρικὴν ἀσκησιν τόσων παρ' ἡμῖν ταλάντων ὠραίας φωνῆς, τὰ ὁποῖα ἀποπλανῶνται ἢ χάνονται δι' ἑλλειψιν μέσων ἐπαρκῶν, νὰ τεθοῦν αἱ βάσεις καθαρῶς ἑλληνικοῦ μελοδράματος. Μὲ τοιαῦτα εὐγενῆ ὄνειρα ὑπὲρ τῆς τέχνης καὶ τῆς πατρίδος ἐμπνέεται, μοχθεῖ, δημιουργεῖ καὶ ἀνοίγει νέους δρόμους ἢ συμπαθῆς καὶ γλυκεῖα καλτέχνις.